

A nyírkai jóslat

Hét rábaközi táltos, bácsa, tudó ember megidézte a 40-es évek végén Lápkmánja táltos szellemét, hogy miképpen alakul a jövő. Döbbenetes módon elővetítették a világ, s hazánk történéseit, s ráismerünk azokra a vezetőkre, akik idáig vitték az országot. Rákositól láttak előre mindenkit, jeleztek kint, keservet, de a mostanra vonatkoztatva a sok-sok nehézség, vész és probléma után felvillantották az ígéretesnek tűnő jövőt.

*A Duna két partján vérben úszik a hulló lomb,
És ösvények tapostatnak a hanyatló nap palástján.
Nevet kiáltanak. A nevén szólított Öreg tétovázik,
De vállalja sorsát.
Ifjak ragadnak fegyvert, nők és férfiak egyaránt.
Közel a győzelem
Ekkor megelevenednek az árnyékok.
Az igaz harcosnak kedvét szegik
Az ügyet nyugattól-keletig elárulják.
Szerencsés, ki időben kereket oldhat.
Nagy az érvágás!
A győzők eltanácsolják a kopasz zsarnokot,
És a Vasmacsák Városának fattyát teszik meg helytartónak.
Ő megöleti a Tétovázó Öreget.
Az ifjúságon bosszút áll.
Sokáig uralkodik, és rontja a nemzetet.
Jutalmazzák az elvtelenséget, mindent pénzben mérnek.
A lakás, a ház csak lakhely, nem otthon.
A gyerek nyűg.
A víg mosoly torz vigyorra változik.
Itthon a földművest már megtörték.
Még nevén a föld, de cseléd sajátjában.
Lazul a lánc, rozsdásodik a bilincs
A Nagykövet cselt vet, összeesküvést sző.
Korábbi ellenfelek összefognak, rést vágnak a kerítésen.
Meglazítják a medvebocs láncát,
A kétfarkú oroszlán ketrecének láncát is. Nem hálásak.
A vörös tüzet okádó sárkány ebbe belebetegszik.
Harsona jelzi a szabadság kezdetét.
A szürke marhát napos legelőre engedik.
A csorda megszédül a szabadságtól. A barmok egymást öklelik
A nép elkergeti a kapuk nyitogatóit
A Jóindulatú Beteg kerül az élre. Mások intézkednek.
A földművestől elveszik örökét, és dobra verik
A senkiháziak vérszemet kapnak. Bitangok tékozolják a fényt.
Gyülekeznek a dögmadarak.
A nagy tengert átrepüli a Napból szálló, galambnak álcázott karvaly.
Megérkezik a Kánya is- osztzkodni.*

Megint terelgetik a népet. Hiteket erőltetnek.
Szaporodnak a pénzért fennhangon imádkozók.
Boldogasszonyunkat elfeledik, buta lúddá tekerítik
Jaj pedig, ha Istenünk Asszonyi-fele elfordul tőlünk, vagy mink ötöle!
A galambnak álcázott Karvaly, és a Kánya,
Égig érő fára segítik a Kiskanászt. Szívében király, álmaiban császár.
Szépen szól rondán cselekszik. Zsákja feneketlen.
Letaszítják- újra mászik!
A döglött sárkány kutyái új gazdát találnak!
Az ijfeszítő sarja lukas hajóra száll.
Az ő ingével-gatyájával tömítik a rést.
Messze jutnak a parttól, már nem tud kiszállni
A döglött sárkány kutyáit a Koronázatlan Cár veszi pórázra.
Paprikajancsiból csinál vezért
A nemzet tűri. Nem látja meg rajta a rángató madzagokat.
A csellel hatalomra segített Paprikajancsi pofátlanul önkényeskedik.
Buzerálja a népet. Nyegle és buta.
A kiskanász malmára hajtja a vizet
Jobb ellenfél nincs. A nép tűri őket.
Nemes lovag- ősök fehér lilomán tiptrodik a nemzet.
A csósz tolvaj, a bakter rabló, a bíró cinkos.
A különb nem viszi sokra, mert irigylik.
Ki- ki rántja lefelé a másikat- az országot együtt.
Lenézett népek mögött kullog a magyar!
A nemzet talpa alatt röpdülő szőnyeggé válik a föld!
A rátarti úr napszámért kunyerál. Már mindent elkótyavetyéltek.
Csak alantas szolgálatok maradnak, égbekiáltó árulások.
Lesznek, kik alattomos ellenséggel fújnak egy követ.
Bevezetik a hét tevét, hogy innen köpködhessen lángot, a bikát nyergelő asszonyra
Ebből viszály támad benn is, kinn is.
A Kost Áldozó két fia tovább marakodik
A tevék magyar hajcsárai manó bőrét húzzák Krisztus képére,
Hogy megtévesszék a népet, és arannyá válthassák a félhold csillogását.
Ők a kost áldozó, tevét nyergelő fiát segítik, más magyarok meg a másikat.
Kettészakad a nemzet, lánggra lobban az ország. A lángot vér oltja.
Magyar magyart gyilkol, de a bika hátáról is ide lőnek a hét teve miatt.
A nép fele elpusztul
A szomszédok megmozdulnak, de ugrásra kész a zenélő sivatagok tigrise is.
A megszeppent maradék Ukkó-t híjja, a Boldogasszony-t.
A haragosok megbocsátanak egymásnak, az irigy örül más szerencsésének
A rátarti nem rázza a rongyot, a közönyös siet segíteni.
Ekkor a Magyarok Istene örül állítja a zenélő sivatagok tigrisét,
És becsületes alkuval visszakerül, ami visszajár.
Új kor veszi kezdetét, minden égtáj felé
YOTENGRIT, az Ős-Tengerek Istene nevében.
A Jó Szomszédtság Törvénye győzedelmeskedik.

A nyirkai jóslat elolvasható Máté Imre Yotengrit című kétkötetes művében, amelybe a Rába-közi táltoshagyományokat gyűjtötte össze. A könyv mindkét példánya együtt ritkán kapható, de a Gyepű Nemzeti Könyvesboltban beszerezhető.

Papp Anna költeményei

Papp Anna Debrőd polgármestere volt. 2006. augusztus 9-én vendégül látta a Magyar Őskutatói Fórum résztvevőit a faluháza nagytermében. Ő volt az a kiválasztott, aki kislány korában jelen volt a Szent László jelenéseknél és emlékeit reánk hagyta. Ottlétünk alkalmával elmondott egy párat verseiből. Ezek mindnyájunkat megragadtak. Már ott meghívtuk, hogy a következő Őskutatói Fórumon legyen a vendégünk, s tegye nyilvánossá költészetét, s befogadtuk a Fórum költőinak táborába. Megdöbbenően értesültünk korai haláláról.

Szerencsére a kiránduláson átadta versesfüzetét. Ezekből közlünk most néhányat. Ígéretünkhöz híven kiadjuk az egész gyűjteményt.

Már nem érdekel

*Ki mondott nemet, már nem érdekel.
Mi nem állhatunk meg, nekünk menni kell!*

*Verecke messze, messze, mint az ég,
De még érezzük, tudjuk a nevét.
Még ragyog, mint a távoli Tejút,
Még emlékezünk, még sajog az múlt,
Még szent az álom, mely e tájra hozott,
veletek együtt, kik nemet mondtatok.*

*Mi nem állhatunk meg, nekünk menni kell.
Mielőttünk a jövő énekel!
mert a mi szívünk tiszta és szabad,
nincsen benne gyűlölet harag.
S hogy a 85 év előtti gyávaság,
megszülte újra torzszülött fiát,
- nem a mi szégyenünk.
- Nekünk nem kell lehajtani fejkük,*

*...Nagyot kattant, és megáll a vonat.
Megérkeztem. Pest ragyogva fogad.
Megérkeztem. Lassan lépkedek.
Gondolataim ezerévesek.
Egy hang riaszt fel, reszketős, öreg:
Honnan jöttem és hová megyek?
Honnan jöttem?... Kassa, Felvidék...
Debrőd csak töredék, nem ismerheti...
de Kassára szinte felkiált.
Felvillan benne egy őszi ragyogás.
Zászlók, ünneplő, boldog emberek:
Felvidék visszaérkezett!*

*Kassa... tétova, halkabb a szava:
A Nagy Fejedelem kedves városa.
Odavágyott vissza, ott volt a haza.
Hamvait ott őrzik az ősi falak.
Emléke örök, szent parancsolat.*

*Ó, Rákóczi Ferenc! Hová lett a néped?
A te zászlód alatt bárhogyan beszéltek,
Egy Istent imádtak, egy hazáért éltek,
és meghaltak, ha kellett.
Ó Rákóczi Ferenc! Hová lett a nemzet?*

*Megdöbbenve nézem a ráncos, öreg arcot,
Mi minden napért küzdünk, megvívjuk a harcot,
Minekünk Rákóczi, olyan mintha élne,
és tárogató sír bent valahol mélyen...*

*Szemlesütve figyel a hirtelen beszédre,
S mintha minden nemért bocsánatot kérne,
könnyező szemekkel. biztatóan mondja:
Visszatér Rákóczi! Zászlaját kibontja!*

Papp Anna Debrőd, 2005. 06. 10-én

A kuruc lovasság zászlaja 1706
(Internet)

Csendes üzenet

Az éjszaka, halkan megkeres,
valami ősi, csendes üzenet
leng a szikrázó csillagok alatt...
rég, régi nagyapák szava
csendül a hársak virágai közt:
Ne menj el innen, ne vágyj sehova,
itt itthon vagy, de ott lesz-e majd haza?...

Az, hogy megbomlott csillagrendszered,
hogy hazugságba süllyedt a világ,
hogy elárulták álmaidat is
a júdás pénzen megvett nagymamák,
pillanatnyi borzalom csupán!

Ne menj el innen, ne vágyj sehova!
Betegen is, tiéd ez a föld,
a meggyalázott,
százszor meggyötört...
ha lehajolsz, még érzed illatát...
Simogasd meg a kicsúfolt hazát!

Maradj! Kötözd be a vérző sebeket!
Maradj! Ápold a súlyos beteget,
a megalázott, kifosztott hazát...

Az éjszaka halkan megkeres...
megérint egy ősi üzenet:
az ősök harca, a távoli kelet,
a sztyeppék fénye,
az emlékezet
neked,
s nekem
még jelent valamit...
Az igaz szó, a hit,
a fájdalom, a könny,
a boldogság, mely néha
ránk köszön,
a szeretet, mely tiszta
és örök, mint a távoli
csillagok fénye,
velünk marad...
Nem, nem szabad
Feladni!!

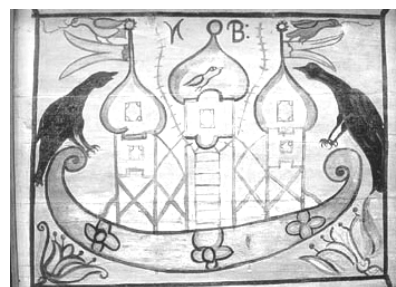
Kik ötven éve oly bátrak voltak,
ha unokáikban felsorakoznak újra
tisztán, merészen, fiatalon...
a hazugságon szerzett győzelem,
a gennyes fekély a nemzetem
beheged.
Nem, nem igaz
hogy nincs erőd,
hogy elorozzák a jövőd,
ne engedd!

Az éjszaka halkan felnevet...
narancsszínű könnyű köd lebeg...
a távoli nagy hegyek megett
ébred a nap.
Ébredj magyar!
A vérrel írott ős rovásjelek
s a haza, mit elfeledtetek
szólítanak.
A gyávaság,
a dicsőséges gyászok,
diadal és kapzsi árulások,
új Trianon
és új fájdalom...
legyen a múlt már...
s a jövőnk Cserhalom!

Papp Anna, Debrőd, 2006. 07. 22.

Gyügye

Csengersima

Kazettás mennyezetek (Internet)

Egy éve már

Most is épp oly szürke a világ,
épp úgy fúj a Kárpátok szele,
épp úgy álmodnak fehér hóruhát
az erdők, a rétek s a folyók vize
épp úgy rohan
hegyen - völgyön, határokon át,
mint mikor vártuk, vártuk a csodát...
Egy éve már...
még kicsit fáj,
de sorsunk megedzett.
Mi még érezzük, hogy mi a nemzet.
Mi megtanultuk, hogy mi a harc,
hisz ezer év óta egyre tart.
S hogy magyarnak lenni, mit jelent?...
Csendet és harci kürtöket,
vért, árulást és hősokeket,
omladozó várfalakat,
és sírokat, és sírokat...
Az Oltot és a vén Dunát,
és mélyében a hallgatást...
és Attilát, ki tudta jól,
miért hallgat a nagy folyó mélye...
Wass Albertok havasait
Zrínyit, Petőfit és Adyt...
Átadni kenyered felét,
annak, ki végre hazatért,
s ha elfogyott, egy ölelést.
Elmondhatatlan, mert végtelen,
hogy magyarnak lenni, mit jelent.
De a hatalomvágy, a gyűlölet,
Átível ezredéveket,
Feladva hazát, nemzetet.

Ne kopogtass, ne vágj oda!
Ott nincs otthon, ott nincs haza,
hol zárva vannak a kapuk,
mert így döntött a ház ura.

85 év, vagy csak egy?
- visszhangoznak a nemek.
Egy Trianon vagy már kettő?
- Nem változott semmi meg!

Csak egy remény,
csak egy álm,
csak egy téli éjszaka...
- ennyi maradt meg emlékül
s az árulók mosolya.

De ma este, úgy mint akkor,
mikor vártuk a csodát,
pici fényes lánggal égjen
mindenütt egy gyertyaszál.
Hirdesse, hogy együtt vagyunk,
hogy belül már nincs határ.

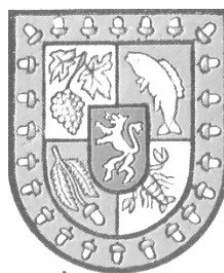
Papp Anna Debrőd, 2005. december 5.

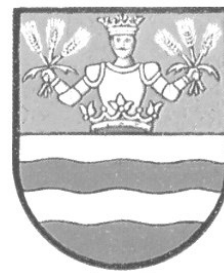
ABAÚJ-TORNA

TRENCSEN

UGOCSA

UNG